יכל קלא ידבתר נשואין לא חיישינן מהו

דתימא הואיל ואתאי לבי דינא ושרינן 🐠

כקלא דקמי נשואין דמי ותיתסר קמ"ל: ניסת

ע"פ ב"ר תצא וכו': אמר זעירי יליתא למתני'

מדתני בי מדרשא דתני בי מדרשא יהורו

בית דין ששקעה חמה ולבסוף זרחה אין זו

הוראה אלא מעות ורב נחמן אמר הוראה היא

א"ר נחמן תדע דהוראה היא דבכל התורה

כולה עד אחד לא מהימן והכא מהימן מ"ם

לאו משום דהוראה היא אמר רבא תדע

דטעות הוא דאילו הורו ב"ד בחלב ובדם

להיתירא והדר חזו מעמא לאיסורא כי הדרי

ואמרי להיתירא לא משגחינן להו ואילו היכא

דאתא עד אחד שרינא אתו תרי אסרנא כי

הדר אתא עד אחרינא שרינן לה מ"ם לאו

משום דמעות הוא ואף ר' אליעזר סבר דמעות

הוא דתניא ר' אליעזר אומר סדיקוב הדין את

ההר ותביא חמאת שמינה אי אמרת בשלמא

דמעות הוא משום הכי מתיא קרבן אלא אי

אמרת דהוראה היא אמאי מתיא קרבן ודלמא

קסבר ר' אליעזר יחיד שעשה בהוראת ב"ד

חייב א"כ מה יקוב הדין את ההר: הורוה ב"ד

להנשא כו': מאי קלקלה ר' יאליעור אומר

הזינתה ר' יוחנן אמר אלמנה לכהן גדול גרושה

וחלוצה לכהן הדיום מאן דאמר זינתה כל

שכן אלמנה לכהן גדול מאן דאמר אלמנה

לכהן גדול אבל זינתה לא מ"ם יו[דאמרה]

שנגות הלכה ה ופי"ד שם הלכה ג: בוג ג ד מיי׳ שם פי"ד הלכה ג:

הלכה ג: מה ח מיי פ"ג מהל" יבום הלכה יט סמג קנט סעיף ב: מו ט מיי שם הלכה יט סמג שם:

בוד י טוש"ע שם סימן יו סעיף נו: מדח כ מייי פ״י מהלכות גירושין הלכה ו סמג עשין נ טוש"ע שם סעיף נח וסימן קנ סעיף א: בוש ל מיי׳ פ"ג מהלי

יבום הלכה יט: ב מ מיי שם סמג לאוין פג טוש"ע שם סימו

תוספות ישנים

שיש להם לשון המלכות כדאמרינן התם שהיה מספר קומי. מימה למה איו אנו כותבים עתה לשני עולם. ויש לומר משום שהורגלו בשטרות לבריאת והאחרון אינו ממזר. וא"מ ואמאי אינו ממזר כדלעיל מטעם קנס דהא לעיל אמרינן דכי נתגרשה מן הראשון הוי ממזר מן השני מטעם קנס וי"ל דר"ל הכא אינו ממזר מדאורייתא אבל מדרכגן הוי ונתקדשה וכל ונתקרשה ובא בעלה מותרת לחזור לו. וה"ה דשריא לשני אם גרשה הכלשון דראשון ושני שוין דכמו דחזים לחזור לראשון לפנו לחום פחור פנספון אם גרשה השני כך מותרת לחזור לשני אם גרשה ראשון: בל קלא דבתר נשואין לא חיישינן. י״מ דוקא דינא הקול שתחלת הנשואין היו באיסור דלקלא כי האי לא חיישינן דמדעבד נשואין מסתמא דיקו בה במלחא ושקר הוה אבל במאי דהוה אחר שינא הקול מאותה שעה דמי קמ"ל: הורו בים דין ששקעה חמה. נשואין אסרינן שפיר בקלא ולפי זה אתי שפיר ההיא דרוכל דלעיל

(דף כד:) ואר"י דאי איפשר לומר כן לבהדיא אמרינן בגיטין (דף פא. ושם) דבכל ענין לא חיישינן גבי כתב גט לאשתו והיא יושבת ומשמשתו תלא והדבר לריך בדיקה ופריך עלה והאמר רב אשי כל קלא דבתר נשואין לא חיישינן וההיא דרוכל דלעיל כדפי׳ לעיל (דף כד: ד"ה אמר): ואמר לה מת לאיון פג טוש"ע שם סימן בעליך והדר מת בנך כו' הולד הראשון והאחרון ממזר. אמר ר"י דראשון היינו לפני שמועה והאחרון אחר שמועה כי ההיא דסיפא כדמפרש בגמ׳ דאין לפרש דלמסקנא דגמ׳ הוי דהכא מבעל ראשון ומבעל אחרון דהיינו מיבם דקנסו נמי לאוסרה איבם דהא ע"כ האי ממזר דהכא מדאורייתא האמר כמו שאפרש ומיבם לא הוי ממזר מדאורייתא אפילו לר"ע דמשוי זנות יבמה כזנות דאשת איש לאוסרה איבם דאפילו אשת איש לא מיתסרא מדאורייתא ע"י טעות ואפילו מדרבנן לא מיתסרא איבס הכא למאי דמוקי לה לקמן (דף נד.) בתרי ותרי ובעידי הזמה וגט נמי לא בעי' מאותו מן השוק אם מתחלה נשאת בשני עדים כמו שהיתה מותרת לגעל אם היה קיים: אבל חכמים אומרים אין ממזר מיבמה. וח"ת הח משמע בגיטין דאפי׳ לרבנן הוי ממזר מיבמה לשוק דבפרק הזורק (גיטין דף פ: ושס) בעי הש"ס אמשנה דכל עריות שאמרו (ס) לרותיהן מותרות נישאו אין זינו לא לימא מיהוי מיובתא כל קלה דבתר נשוחין. כגון כהן שנשה השה והח"כ יצה עליה קול גרושה או זונה: כיון דאסאי לב"ד ושריגן לה. הואיל והולרכה לבא לב"ד להתירה אלמא בחי הוה מספקינן ליה קודם נשואין והלכך כמי בשבת והתירו לעשות מלחכה: אין זו

הורחה. לסמוך עליה ולפטור יחיד שעשה על פיהם או אם עשו לבור על פיהם אין מביאין פר כשאר העלם דבר אלא כל אחד כשבה או שעירה שאין זה העלם דבר אלא טעות כסבורים שבא בעולם דבר שלא בא דהא לכ"ע גליא השתא דטעות הואי. והכא נמי דמתני' טעות היא כסבורים שמת והנה בא בעלה והכל רואים אלא אעד סמוך: מדע דהוראה היא. ע"י הוראת ב"ד היא ניסת ועלייהו תליא ולא אעד דהא בכל התורה עד אחד לא מהימן והכא מהימן דתורה לא האמינתו והם האמינוהו ועבדינו אפומייהו: מאי טעמא לאו משום דהוראה היא. וכשהורו שחלב הקיבה מותר דאיעלם מינייהו וסמוך אדעתייהו. והכא נמי אדעתייהו הוא דסמוד דאמרי כל אשה דייקא ומינסבא ונמצא דטעו בהוראתן דהא לא דייקא ואינסבא: חוו טעמא. טעם מובהק: וכי הדר אמרי להיתירא. בטעם שאינו מובהק מי משגיחין בהו: אחו חרי ואסרוה. הרי טעם ברור: כי הדר אתה עד. אחד ואמר עכשיו מת שרינן לה: מ"ע לאו משום. דאמרינן עד קמא אטעיין והאי בתראה מהימן דאי קמייתא הוראה היא דאדעתין סמכי מכי חזינן טעמא על ידי השנים הללו דלא אורינן שפיר היכי מצינן למיהדר לדעתין קמייתא: יקוב הדין את ההר. בניסת ע"פ ב"ד לא אמרינן ע"פ ב"ד הוא ומפטרא אלא הולכין אחר עומק הדברים ואמרינן טעותא הוא דאעד סמוך ותביא חטאת שמינה: א"כ מאי יקוב כו'. מדתני הכי משמע דחי לח מעיינין בה שפיר לפום ריהטא הוה פטר לה: כל שכן חלמנה לכהן (ג). דלהכי לא שריוה: על כל ביאה וביאה. קסבר רבי אלעזר ביאות מחלקות וטעמא במס׳ כריתות (דף טו.): קרבן אחד על הכל. הואיל ולא נודע לה בינתיים והויא לה כאוכל שני זיתי חלב בהעלם אחד: בזרגני' ואחר כך מת בנך. ולא החקקה לייבום ונשאת לשוק: ראשון ואחרון. מפרש בגמ': ממור. וכר"ע מיתוקמא דאמר (לעיל דף מט.) יש ממזר מחייבי לחוין: קיים היה. כשניסת: הולד הרחשון. שהיה לה בעודנו חי: בכן׳ אין ממור מיבמה. שנשחת לשוק בלח חליצה הוחיל וליתה עליה אלא בלאו: האי תנא. וחכ"א אין ממזר מיבמה אלמא סבירא להו דים חייבי לאוין שהולד ממזר מהן (ד)

תנא דבי ר"ע היא דאיכא תנא בפרק

א) גיטיו פא. פח: פט:, ל) ג'פן פנו. פנו. פנו. 3) [פנהדרין ו:], ג) [נ"ל אלעזר], ד) רש"ל, 5) [מוספתא פי"א], ו) [לקמן לג:], ז) גיטין פט: לעיל פח:, ח) [לעיל י: וש"נ ותוספתא פי"אן,

תורה אור השלם 1. אִשָּׁה זֹנֶה וַחֲלֶלֶה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה נְּרוּשָׁה מֵאִישָׁה לֹא יִקְחוּ כִּי קְרֹשׁ הוּא לֵאלֹהְיו: ויקרא כא ז

הגהות הב"ח (A) גמ' ושרינן לה כקלה: (ב) שם דאמרה אמון הוא דשויתוני מנויה: גדול דלהכי: ד"ה האי תנא וכו׳ (ד) ד"ה המי ענמ וכרי ממזר מהן הס"ד ולח"כ מ"ה הך ענל דפי ל"ע הוא וכרי דקוכבל הול דהוי ממזר: (ה) תום' ד"ה דהוי ממזר: (ה) תום' ד"ה אבל וכו' דכל עריות שאמרו פוטרות לרומיהן נישחו : אין

מוסף רש"י

כל קלא דבתר נשואין לא חיישינן. אע״פ ששנינו נהמגרש (גיטין שפטים בשתונגם (גוסין פח:) דחיישינן לקלא, דתנן יצא שמה בעיר מקודשת לפלוני מקודשת ואסורה נפטרי מקרשת וחסורה לינשא לאחר, עד שיתן לה אותו פלוני גט, הני מילי כשיצא הקול קודם שתנשא לאחר אבל יצא לאחר נשואין לא חיישינן ליה (גיטין פא.), לאוסרה על בעלה ולא לחוקרה על פעל הקול, אם לחוקרה על הקול, אם אסף אחה מוצרים גע אם אסף אחה מוצרים העל זה, מוצלת אוסרה על זה, דמחוקת לקלא וומלא זה בועל אשת איש הקיימא לן בעל של שאסורה לבעל כך מוצל (שב פשי) אסורה לבעל (שב פשי) עליה קול שהיתה זונה או גרושה, לא מפקינן לה מיניה אלא בעדות ברורה (שם פח:). אמרו לה מת בגך כו' ממזר. דבר חייבי כריתות הוא דאשת אח שיש לה בנים בכרת

אתון הוא 🏵 דשויתין פנויה תניא כוותיה דר לרב המנונה ובנישוחין דוקה משום יוחנן ∘הורוה ב"ד להנשא והלכה וקלקלה כגון אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן הדיום חייבת בקרבן על כל ביאה וביאה דברי ר' אלעזר וחכ"א יקרבן אחד על הכל וִמודיִם חכמים לר' אלעזר ישאם נשאת לחמשה בַני אדם שחייבת בקרבן על כל אחר ואחר הואיל וגופין מוחלקין: בותני' יהאשה שהלך בעלה ובנה למדינת הים ובאו ואמרו לה מת בעליך ואח"כ מת בגך ונשאת ואחר כך אמרו לה חילוף היו הדברים תצא והולד ראשון ואחרון ממזר מישמרו לה מת בגך ואח"כ מת בעליך ונתייבמה ואח"כ אמרו לה חילוף היו הדברים תצא והולד ראשון ואחרון ממזר: 'אמרו לה מת בעליך וניסת ואח"כ אמרו לה קיים היה ומת תצא והולד ראשון ממזר והאחרון אינו ממזר: "יאמרו לה מת בעליך ונתקדשה ואחר כך בא בעלה מותרת לחזור לו אע"פ שנתן לה אחרון גם לא פסלה מן הכהונה את זו דרש רבי אלעזר בן מתיא יואשה גרושה מאישה ולא מאיש שאינו אישה: גמ' מאי ראשון ומאי אחרון אילימא לראשון לפני שמועה ואחרון לאחר שמועה ליתני הולד ממור משום דקבעי למיתני סיפא אמרו לה מת בעליך ונשאת ואח"כ א"ל קיים היה ומת הראשון ממזר והאחרון אינו ממזר תנא נמי רישא ראשון ואחרון ממזר ת"ר יו דברי ר"ע שהיה אומר אין קדושין תופסין בחִייבי לאוין אבל חכמים אומרים יאין ממזר שהיה אומר אין קדושין תופסין מיבמה ולימא אין ממזר מחייבי לאוין האי תנא הך תנא דר"ע הוא דאמר מחייבי לאוין דשאר הוי ממזר מחייבי לאוין גרידי לא הוי ממזר אמר רב יהודה

החולץ (לשיל מט.) אליבא דר"ע דאמר יש ממור מחייבי לאוין דשאר דמחמת קורבה כגון אנוסת אביו לר' יהודה דאמר קאי עלה בלאו בפ' נושאין ולממו או) וכגון נושם את חלולתו דתאי עלה בלא יבנה ודברים כה) ולאו דתורבא הוא הוי ממור: מחייבי לאוין גרידי. כגון יבמה לשות ודומה לה: